

Αρείου Πάγου 2439/2009 (Ζ, ΠΟΙΝΙΚΕΣ)

Πηγή:

http://www.areiospagos.gr/nomologia/apofaseis_DISPLAY.asp?cd=CS4566K3HWMCQDRSAFUΥKGA5SP0RQO&apof=2439_2009

Θέμα

Αιτιολογίας επάρκεια, Νόμου εφαρμογή και ερμηνεία, Ανθρωποκτονία από αμέλεια.

Περίληψη:

Απορρίπτει αίτηση. Ανθρωποκτονία από αμέλεια, δια παραλείψεως ιδιαίτερης νομικής υποχρεώσεως. Εργατικό ατύχημα κατά τη χρήση ανυψωτικού μηχανήματος. Έννοια άρθρ. 15 και 302 ΠΚ. Αβάσιμοι οι από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' και Ε' ΚΠΔ λόγοι αναιρέσεως για έλλειψη ειδικής αιτιολογίας και για εσφαλμένη εφαρμογή και ερμηνεία ουσιαστικής ποινικής διάταξης. Καταδικαστική απόφαση για ανθρωποκτονία από αμέλεια (εργατικό ατύχημα με χρήση ανυψωτικού μηχανήματος) και απόρριψη των λόγων αναιρέσεως για εσφαλμένη του νόμου εφαρμογή και ελλιπή αιτιολογία.

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Θεοδώρα Γκοϊνή, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Κωνσταντίνο Φράγκο Εισηγητή, Ιωάννη Παπαδόπουλο, Ιωάννη Γιαννακόπουλο και Ανδρέα Ξένο, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 4 Νοεμβρίου 2009, με την παρουσία του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Ρούσσου-Εμμανουήλ Παπαδάκη (γιατί κωλύεται ο Εισαγγελέας) και του Γραμματέα Χρήστου Πήτα, για να δικάσει την αίτηση του αναιρεσεύοντος - κατηγορουμένου Χ, κατοίκου ..., που εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Παναγιώτη Μιχαλόλια, περί αναιρέσεως της 4293/2008 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών. Με πολιτικώς ενάγοντα τον Ψ, κάτοικο ..., που εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του, Δημοσθένη Δημόπουλο.

Το Τριμελές Εφετείο Αθηνών, με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή, και ο αναιρεσειών - κατηγορούμενος ζητεί την αναίρεση αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στην από 7 Ιανουαρίου 2009 αίτησή του αναιρέσεως, η οποία καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 88/2009.

Αφού άκουσε Τους πληρεξούσιους δικηγόρους των ως άνω διαδίκων, που ζήτησαν όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά και τον Αντεισαγγελέα, που πρότεινε να γίνει δεκτή η προκείμενη αίτηση αναίρεσης.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά τη διάταξη του άρθρου 302 παρ. 1 του Π.Κ., "όποιος επιφέρει από αμέλεια το θάνατο άλλου, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον τριών μηνών" και κατά τη διάταξη του άρθρου 28 του Π.Κ., "από αμέλεια πράττει όποιος, από έλλειψη της προσοχής, την οποία όφειλε κατά τις περιστάσεις και μπορούσε να καταβάλει, είτε δεν πρόβλεψε το αξιόποιο αποτέλεσμα, που προκάλεσε η πράξη του, είτε το πρόβλεψε ως δυνατό, πίστεψε όμως ότι δεν θα επερχόταν". Από το συνδυασμό των διατάξεων αυτών προκύπτει, ότι για τη θεμελίωση της αξιόποινης πράξεως της ανθρωποκτονίας από αμέλεια, απαιτείται η διαπίστωση, αφενός μεν ότι ο δράστης δεν κατέβαλε την απαιτούμενη κατά αντικειμενική κρίση προσοχή, την οποία οφείλει να καταβάλει κάθε μετρίως συνετός και ευσυνείδητος άνθρωπος, κάτω από τις ίδιες πραγματικές καταστάσεις, με βάση τους νομικούς κανόνες, τις συνήθειες που επικρατούν στις συναλλαγές, την κοινή πείρα, τη λογική και τη συνηθισμένη πορεία των πραγμάτων και αφετέρου, ότι είχε τη δυνατότητα να προβλέψει και αποφύγει το αξιόποιο αποτέλεσμα, το οποίο πρέπει να τελεί σε αντικειμενικό αιτιώδη σύνδεσμο με την πράξη ή την παράλειψη. Η παράλειψη ως έννοια, ενυπάρχει σε κάθε είδος αμέλειας, εφόσον το ένα σκέλος της ευθύνης συνίσταται, στην μη καταβολή της προσοχής, δηλαδή σε παράλειψη. Όταν όμως η αμέλεια δεν συνίσταται σε ορισμένη παράλειψη, αλλά σε σύνολο συμπεριφοράς που προηγήθηκε του αποτελέσματος, τότε για τη θεμελίωση της ανθρωποκτονίας από αμέλεια, ως εγκλήματος που τελείται με παράλειψη, απαιτείται η συνδρομή και των όρων του άρθρου 15 του ΠΚ. Κατά τη διάταξη αυτή, όπου ο νόμος για την ύπαρξη αξιόποινης πράξεως, απαιτεί να έχει επέλθει ορισμένο αποτέλεσμα, η μη αποτροπή του, τιμωρείται όπως η πρόκλησή του με ενέργεια, αν ο υπαίτιος της παραλείψεως, είχε ιδιαίτερη (δηλαδή ειδική και όχι γενική) νομική υποχρέωση να παρεμποδίσει την επέλευση του αποτελέσματος. Η ιδιαίτερη αυτή νομική υποχρέωση (προς ενέργεια τείνουσα στην παρεμπόδιση του αποτελέσματος), μπορεί να πηγάζει από ρητή διάταξη νόμου ή από σύμπλεγμα νομικών καθηκόντων, που συνδέονται με ορισμένη έννομη σχέση του υπόχρεου ή από σύμβαση ή από ορισμένη προηγούμενη συμπεριφορά του, από την οποία δημιουργήθηκε ο κίνδυνος επελεύσεως του εγκληματικού αποτελέσματος. Εξάλλου, η απαιτούμενη από τις διατάξεις των άρθρων 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠοινΔ ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία της δικαστικής αποφάσεως, η έλλειψη της οποίας ιδρύει τον από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' του ίδιου Κώδικα λόγο αναιρέσεως, υπάρχει, προκειμένου για καταδικαστική απόφαση, όταν εκτίθενται σε αυτή με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν και συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του εγκλήματος για το οποίο καταδικάστηκε ο κατηγορούμενος, και αναφέρονται οι αποδείξεις που τα θεμελιώνουν και οι νομικοί συλλογισμοί με βάση τους οποίους υπήχθησαν τα περιστατικά που αποδείχθηκαν στην ουσιαστική ποινική διάταξη που εφαρμόστηκε. Για την ύπαρξη τέτοιας αιτιολογίας είναι παραδεκτή η αλληλοσυμπλήρωση του αιτιολογικού με το διατακτικό, που αποτελούν ενιαίο σύνολο και σε σχέση με τα αποδεικτικά μέσα πρέπει να προκύπτει από την απόφαση με βεβαιότητα, ότι έχουν ληφθεί υπόψη και εκτιμηθεί όλα τα αποδεικτικά μέσα στο σύνολό τους

και όχι ορισμένα μόνο από αυτά. Για τη βεβαιότητα δε αυτή αρκεί να μνημονεύονται όλα, έστω κατά το είδος τους(μάρτυρες, έγγραφα κλπ), χωρίς ανάγκη ειδικότερης αναφοράς τους και μνείας του τι προέκυψε χωριστά από καθένα από αυτά, ενώ το γεγονός ότι εξαιρούνται ορισμένα αποδεικτικά μέσα από αυτά, δεν υποδηλώνει ότι δε λήφθηκαν υπόψη τα άλλα. Ειδικά δε, επί εγκλήματος εξ αμελείας, που συνίσταται σε παράλειψη, πρέπει να προσδιορίζεται στην αιτιολογία της αποφάσεως και από πού πηγάζει η ιδιαίτερη υποχρέωση του υπαίτιου προς ενέργεια (αποτρεπτική του αποτελέσματος) και, αν πηγάζει από επιτακτικό κανόνα δικαίου, να προσδιορίζεται και ο κανόνας αυτός. Δεν αποτελεί, όμως, λόγο αναιρέσεως η εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων και ειδικότερα η εσφαλμένη εκτίμηση εγγράφων, η εσφαλμένη αξιολόγηση των καταθέσεων των μαρτύρων, η παράλειψη αναφοράς και αξιολογήσεως κάθε αποδεικτικού στοιχείου χωριστά και η παράλειψη της μεταξύ τους αξιολογικής συσχέτισεως, καθόσον στις περιπτώσεις αυτές πλήττεται η αναιρετικά ανέλεγκτη κρίση του δικαστηρίου της ουσίας (Ολ ΑΠ 1/2005).

Τέλος, κατά το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Ε' του ΚΠοινΔ, λόγο αναιρέσεως της αποφάσεως συνιστά και η εσφαλμένη ερμηνεία ή εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διατάξεως. Εσφαλμένη ερμηνεία τέτοιας διατάξεως υπάρχει, όταν το δικαστήριο αποδίδει σ' αυτή διαφορετική έννοια από εκείνη που πραγματικά έχει, ενώ εσφαλμένη εφαρμογή υφίσταται, όταν το δικαστήριο δεν υπήγαγε ορθά τα πραγματικά περιστατικά, που δέχθηκε ότι αποδείχθηκαν, στην εφαρμοσθείσα διάταξη, αλλά και όταν η διάταξη αυτή παραβιάσθηκε εκ πλαγίου, για το λόγο ότι έχουν εμφιλοχωρήσει στο πόρισμα της αποφάσεως, που περιλαμβάνεται στο συνδυασμό του διατακτικού προς το σκεπτικό και ανάγεται στα στοιχεία και την ταυτότητα του εγκλήματος, ασάφειες, αντιφάσεις ή λογικά κενά, με αποτέλεσμα να καθίσταται ανέφικτος ο έλεγχος από τον Άρειο Πάγο της ορθής ή μη εφαρμογής του νόμου, οπότε η απόφαση στερείται νόμιμης βάσεως.

Στην προκειμένη περίπτωση, με την προσβαλλόμενη με αριθμό 4293/2008 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών, ο αναιρεσείων κατηγορούμενος καταδικάσθηκε κατά πλειοψηφία, σε δεύτερο βαθμό, για την πράξη της ανθρωποκτονίας από αμέλεια, σε ποινή φυλακίσεως δέκα μηνών. Από την προσβαλλόμενη απόφαση, προκύπτει ότι στο αιτιολογικό της, διαλαμβάνονται τα εξής: "Επειδή από τις καταθέσεις των μαρτύρων της κατηγορίας και της υπεράσπισης, που εξετάστηκαν ενόρκως στο δικαστήριο τούτο, την χωρίς όρκο εξέταση του πολιτικώς ενάγοντα, τα πρακτικά και την απόφαση της πρωτοβάθμιας δίκης, που αναγνώσθηκαν, καθώς και τα έγγραφα, που αναγνώσθηκαν, και αναφέρονται στα πρακτικά, την απολογία του κατηγορουμένου και την όλη αποδεικτική διαδικασία αποδείχθηκε ότι: αυτός βαρύνεται με αμέλεια για την αποδιδόμενη σ' αυτόν ανθρωποκτονία και μάλιστα με ευσυνείδητη αμέλεια, καθόσον ενόψει των περιστάσεων και συνθηκών υπό τις οποίες διενεργούσε την ένδικη φόρτωση προέβλεπε ως δυνατό το επελθόν αποτέλεσμα, πλην όμως

πίστευε ότι τούτο δεν θα επερχόταν και γι' αυτό πρέπει να κηρυχθεί ένοχος και μάλιστα κατά πλειοψηφία, καθόσον ένα μέλος του Δικαστηρίου (η σύνεδρος ...) είτε γη γνώμη ότι αυτός θα έπρεπε να κηρυχθεί αθώος. Ειδικότερα ο κατηγορούμενος στην ... στις 11-11-2004 και περί ώρα 12:15 μ.μ. ως υπεύθυνος χειριστής γερανοφόρου οχήματος και συγκεκριμένα του υπ' αριθμ. κυκλ. ... γερανοφόρου οχήματος τύπου κλαρκ, δεν μερίμνησε για τη λήψη μέτρων που να εξασφαλίσουν την ασφάλεια τρίτων κατά την απόληψη εμπορευμάτων εκ του εδάφους, ώστε να μην εκτίθενται σε κίνδυνο πρόσωπα λόγω καταπτώσεως, κυλίσεως, ανατροπής ή καταρρεύσεως, όπως είχε προς τούτο λόγω της προαναφερθείσας ιδιότητάς τους ιδιαίτερη νομική υποχρέωση, κατ' ανάλογη εφαρμογή των άρθρων 85 παρ. 1, 3 και 89 παρ. 2 του ΠΔ 1073/81 "περί μέτρων ασφαλείας κατά την εκτέλεση εργασιών εις εργοτάξια... ". Συγκεκριμένα αυτός ενεργούσε τη φόρτωση δεμάτων ξυλείας σε ντάνες τριών δεμάτων καθ' ύψους, στο φορτηγό ιδιοκτησίας του Ψ. Αυτός (κατηγ.) είναι μέλος του Συνδέσμου φορτοεκφορτωτών του Λιμένος ... και είχε προσηθεί από τον εν λόγω Σύνδεσμο στην εκτέλεση της συγκεκριμένης εργασίας. Τα δέματα της ξυλείας, με βάρος 1,5 τόνου το καθένα, είχαν αυγοειδές σχήμα, λόγω του οποίου και της πολυγωνικής διατομής τους, δεν είχαν επαρκή ευστάθεια και κατά την τοποθέτησή τους το ένα πάνω στο άλλο δεν ήταν δυνατό να ισορροπήσουν και έτσι η κάθε ντάνα ακουμπούσε στη διπλανή της, ώστε να αντιστηρίζονται, ενώ σε κάθε δέμα ήταν δεμένοι κάθετα δύο ξύλινοι τάκοι τετραγωνικής διατομής, που δημιουργούσαν στο κάτω μέρος ένα διάκενο, ώστε να μπορούν να μπουν τα πιρούνια του κλαρκ για να το ανυψώσουν και να το τοποθετήσουν στην καρότσα του φορτηγού. Η στοιβάση των δεμάτων για την οποία αρμόδιοι ήταν ως υπεύθυνοι του λιμένος είχε γίνει με την τοποθέτηση της πρώτης ντάνας προς την πλευρά του δρόμου και των επόμενων μπροστά από αυτήν προς την πλευρά της θάλασσας. Έτσι οι ντάνες είχαν μία κλίση προς την πλευρά του δρόμου, αφού, όπως προαναφέρθηκε, η κάθε ντάνα στηριζόταν στην προηγούμενη και επί πλέον το έδαφος ήταν επικλινές. Η λήψη των δεμάτων από τον κατηγορούμενο.

Είχε αρχίσει από την πλευρά του δρόμου, δηλαδή από την αντίθετη πλευρά από αυτή που είχε ολοκληρωθεί η τοποθέτησή τους, ήτοι από την πλευρά που υπήρχε κλίση του εδάφους, προς την οποία και έγερναν οι ντάνες των δεμάτων, που όπως προαναφέρθηκε ήταν σε ασταθή ισορροπία. Ο κατηγορούμενος είχε μεταφέρει τα δύο από τα τρία δέματα της πρώτης ντάνας στο φορτηγό και έτσι στην πρώτη ντάνα είχε μείνει ένα δέμα, ακουμπισμένο στο έδαφος, ενώ στην αμέσως επόμενη ντάνα υπήρχαν και τα τρία δέματα καθ' ύψους, τα οποία είχαν κλίση (έγερναν) προς το μέρος του διπλανού μοναδικού δέματος και δεν ευσταθούσαν επαρκώς, γιατί τα δύο δέματα με τα οποία αντιστηρίζονταν, είχαν ήδη φορτωθεί. Στο μοναδικό δέμα της πρώτης ντάνας, που ήταν στο έδαφος δεν υπήρχε ο ένας τάκος, στον οποίο έπρεπε να στηριζόταν και δεν ήταν δυνατό να μπουν τα πιρούνια του κλαρκ για να ανυψωθεί. Τότε ο οδηγός του φορτηγού που παρακολουθούσε τη φόρτωση, έφερε ένα τάκο για να τον τοποθετήσει κάτω από το δέμα, πράγμα το οποίο κατέστη εφικτό με την συνδρομή του

κατηγορούμενου που τοποθέτησε το πηρούνι κάτω από το δέμα, και το ανασήκωσε λίγο. Μετά από αυτό ο κατηγορούμενος τοποθέτησε τα πηρούνια του κλαρκ βαθύτερα και σε όλο το πλάτος του δέματος, ώστε να το ανυψώσει και να το μεταφέρει στο φορτηγό. Πλην όμως προτού προβεί στην ενέργεια αυτή δεν βεβαιώθηκε ότι ο Ψ είχε απομακρυνθεί σε απόσταση ασφαλείας ώστε να μην κινδυνεύει από "την διακίνηση" του φορτίου, με αποτέλεσμα κατά τη διαδικασία εγκλωβισμού του φορτίου στα πηρούνια του κλαρκ, να κουνηθεί τόσο το συγκεκριμένο δέμα, όσο τα μη αντιστηριζόμενα (λόγω της προηγηθείσας φορτώσεως των δύο δεμάτων της πρώτης ντάνας) διπλανά δέματα, να κλονισθεί η ασταθής ισορροπία τους και να πέσει από τη θέση στοιβασίας του ένα δέμα και να καταπλακώσει τον προαναφερθέντα Ψ, ο οποίος τραυματίστηκε θανάσιμα υποστάς κατασύντριψη των οστών της πυέλου και τρώση των μηριαίων αγγείων, από δε τον τραυματισμό του αυτό ως μόνης ενεργού αιτίας επήλθε ο θάνατός του. Το αποτέλεσμα αυτό οφείλεται στην αμελή συμπεριφορά του κατηγορουμένου και συγκεκριμένα στο ότι αυτός δεν επιχείρησε τη φόρτωση από την πλευρά που η στοιβασία του φορτίου δεν παρουσίαζε κλίση και συνακόλουθα κίνδυνο καταπτώσεως των δεμάτων του φορτίου και δεν μερίμνησε να προβεί στην ανύψωση του προς φόρτωση δέματος αφού πρώτα απομακρυνόταν ο παθών, έχοντας προς τούτο ιδιαίτερη νομική υποχρέωση, κατ' ανάλογη εφαρμογή των προαναφερθεισών διατάξεων (άρθρ. 85 παρ. 1 και 3 και 89 παρ. 2 ΠΔ 1073/91), αυτός δε προέβλεπε ως συνέπεια των εν λόγω παραλείψεων του το επελεθόν αποτέλεσμα, αλλά πίστευε όταν τούτο δεν θα επερχόταν. Ενόψει τούτων ο κατηγορ. ανεξάρτητα από την συντρέχουσα αμέλεια του παθόντος, που επίσης βαρύνεται με συνειδητή αμέλεια πρέπει να κηρυχθεί ένοχος της προαναφερθείσας ανθρωποκτονίας από αμέλεια και μάλιστα με το ελαφρυντικό του άρθρου 84 παρ. 2α ΠΚ, καθόσον αυτός μέχρι του χρόνου τελέσεως της πράξεως αυτής ήταν ανεπίληπτος σε όλους τους τομείς των δραστηριοτήτων του. Εξάλλου, πρέπει να λεχθεί ότι δεν καταλύεται αλλά αντίθετα επιτείνεται η συνειδητή αμελής συμπεριφορά του κατηγορ. από το ότι εν γνώσει όλων των απασχολουμένων στο λιμάνι της ... η στοιβασία των φορτίων και οι φορτώσεις γινόντουσαν παρά ταύτα με την ανοχή όλων, ούτε το ότι η συγκεκριμένη φόρτωση δεν μπορούσε να γίνει από την πλευρά του λιμανιού ελλείψει χώρου, αφού ο κατηγορούμενος κατά την εκτέλεση της εργασίας αυτής ήταν υποχρεωμένος να ενεργήσει όπως επιβάλλεται από τους κανόνες που την διέπουν και όφειλε να την αρνηθεί, μη συντρεχόντων των όρων του άρθρου 21 ΠΚ περί προσταγής αυτών που τον προέστησαν στην εκτέλεση της εργασίας αυτής". Με βάση τις παραδοχές αυτές, το δικαστήριο της ουσίας, διέλαβε στην προσβαλλόμενη απόφασή του την απαιτούμενη κατά το Σύνταγμα και τον ΚΠοινΔ ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, αφού εκτίθενται σε αυτή, με σαφήνεια και πληρότητα, χωρίς αντιφάσεις και λογικά κενά, τα προκύψαντα από τη διαδικασία πραγματικά περιστατικά, που συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του εγκλήματος της ανθρωποκτονίας από αμέλεια, τα αποδεικτικά μέσα από τα οποία συνήγαγε το δικαστήριο τα πραγματικά αυτά περιστατικά και οι νομικοί συλλογισμοί, με βάση τους οποίους υπήγαγε τα περιστατικά αυτά , στις ουσιαστικές ποινικές διατάξεις των

άρθρων 15,26 παρ.1 β, 28, 302 παρ.1 ΠΚ, τις οποίες ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε και τις οποίες, ούτε ευθέως ούτε εκ πλαγίου παραβίασε. Ειδικότερα, αναφέρεται σε τι συνίσταται η δια παραλείψεως αμέλεια του αναιρεσειόντος, ως υπευθύνου χειριστή ανυψωτικού οχήματος (κλάρκ), μέλους του Συνδέσμου Φορτοεκφορτών Λιμένος ..., από τον οποίο και είχαν προσηθεί στη φόρτωση στην προβλήτα του λιμένος ... τριών ογκωδών, βάρους 1,5 τόννων του καθενός, δεμάτων ξυλείας σε φορητό αυτοκίνητο ιδιοκτησίας του παθόντος, ήτοι ποία συγκεκριμένα προστατευτικά μέτρα ασφαλείας είχε ιδιαίτερη νομική υποχρέωση και όφειλε να πάρει, ως εκ των καθηκόντων του εκ της παραπάνω σχέσης του με την φόρτωση και της ιδιότητάς του ως χειριστή και δη στο ότι α) δεν επιχείρησε, ως εκ του επαγγέλματός του ως χειριστή ανυψωτικού μηχανήματος, την φόρτωση βαρέως δέματος ξυλείας από την πλευρά που η στοιβάδα του φορτίου δεν παρουσίαζε κλίση και συνακόλουθα κίνδυνο καταπτώσεως και β) δε μερίμνησε να λάβει μέτρα ασφαλείας τρίτων κατά την απόληψη υπ' αυτού των δεμάτων και δη να προβεί στην ανύψωση του προς φόρτωση τρίτου δέματος, αφού πρώτα απομακρυνόταν ο παθών οδηγός του φορητού αυτοκινήτου Ψ, ο οποίος μόλις είχε τοποθετήσει ο ίδιος ένα τάκο, που δεν υπήρχε, κάτω από το δέμα που θα φορτωνόταν, για να διευκολύνει τον κατηγορούμενο χειριστή, ο οποίος και έτσι μπόρεσε να διεισδύσει τα πηρούνια του οχήματός του κάτω από το δέμα, προκειμένου στη συνέχεια να προβεί στην ανύψωση και φόρτωση του φορητού, την οποία και άρχισε να επιχειρεί, χωρίς όμως να αναμένει να απομακρυνθεί πρώτα ο παθών οδηγός σε απόσταση ασφαλείας, αλλά στην προσπάθεια αυτή του κατηγορουμένου, κινήθηκε το συγκεκριμένο δέμα ξυλείας, κλονίστηκε η ήδη, από την αφαίρεση των δύο διπλανών δεμάτων, προκληθείσα από τον κατηγορούμενο ασταθής και γνωστή σε αυτόν, ως εκ του επαγγέλματός του, ισορροπία του δέματος. Αποτέλεσμα τούτων ήταν να καταπέσει το προς ανύψωση δέμα από τη θέση του και να καταπλακώσει τον παθόντα, ο οποίος και τραυματίστηκε θανάσιμα, αποτέλεσμα δε, το οποίο ο αναιρεσειών χειριστής έβλεπε και προέβλεπε, ως συνέπεια των άνω παραλείψεών του, αλλά πίστευσε ότι δε θα επερχόταν, δέχθηκε δηλαδή το δικαστήριο σαφώς συνδρομή ενσυνείδητης αμέλειας. Η ιδιαίτερη δε νομική του υποχρέωση αιτιολογείται ως παραπάνω πηγάζουσα από την έννομη σχέση του, ως προστηθέντος στη φόρτωση του φορητού αυτοκινήτου του παθόντος και από την επαγγελματική του ιδιότητα ως χειριστή ανυψωτικού μηχανήματος φορτώσεως βαρέων και ογκωδών αντικειμένων, η δε, πέραν των παραπάνω, εφαρμογή, κατ' αναλογία, από την προσβαλλόμενη απόφαση, των διατάξεων των άρθρων 85 παρ.1, 3 και 89 παρ.2 Π.Δ. 1073/1981" περί μέτρων ασφαλείας, που αφορούν όμως μέτρα ασφαλείας μηχανικών κατά την εκτέλεση εργασιών σε εργοτάξια οικοδομών και όχι σε λιμάνια, έγινε εκ περισσού και δεν καθιστά από την αναφορά στο αιτιολογικό και των εν λόγω διατάξεων ασαφή ή ελλιπή την αιτιολογία γ) αναφέρεται στο αιτιολογικό και η αιτιώδης συνάφεια μεταξύ των αναφερομένων παραλείψεων, ως ενεργού αιτίας, μετά της συνυπαιτότητας του παθόντος, και του επελθόντος αποτελέσματος του θανάτου του άνω οδηγού του φορητού αυτοκινήτου που φόρτωνε, γεγονός που θα αποφευγόταν, αν ο

κατηγορούμενος χειριστής είχαν λάβει, όπως όφειλεν εκ των καθηκόντων του, τα παραπάνω επιβαλλόμενα και προσήκοντα προστατευτικά μέτρα ασφαλείας, (θέση και μέρος φορτώσεως και αναμονή απομακρύνσεως του παθόντος οδηγού από το σημείο κινδύνου πτώσεως του υπό φόρτωση δέματος), τα οποία όφειλε να είχε λάβει, και, αν είχε λάβει, ασφαλώς θα απεφεύγετο ο θανάσιμος τραυματισμός του παθόντος, δ) κατά την ανέλεγκτη κρίση περί τα πράγματα του δικαστηρίου, ο κατηγορούμενος είχαν προστηθεί στην άνω φόρτωση από το Σύνδεσμο φορτοεκφορτών λιμένος ... και δε συνδεόταν με σχέση εξαρτημένης εργασίας από τον παθόντα παραλήπτη των δεμάτων ξυλείας, οι δε αιτιάσεις ότι ο παθών οδηγός πλησίασε αυτοβούλως στο χώρο εργασίας και προσπάθησε να τοποθετήσει τον τάκο, ότι ο παθών και ο εκτελωνιστής του υπέδειξαν τη θέση φορτώσεως, αφορούν την ουσία της υποθέσεως και δεν αναιρούν την κατά τα παραπάνω ευθύνη του κατηγορουμένου χειριστή, ε) έγινε ορθή υπαγωγή των αποδειχθέντων ως άνω πραγματικών περιστατικών στην εφαρμοσθείσα ουσιαστική ποινική διάταξη, η οποία δεν παραβιάστηκε ευθέως ούτε εκ πλαγίου και η απόφαση δε στερείται νομίμου βάσεως και οι σχετικές αιτιάσεις των αναιρεσειόντων είναι απορριπτέες. Επομένως οι από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' και Ε' του ΚΠοινΔ, λόγοι αναιρέσεως της κρινόμενης αιτήσεως αναιρέσεως, για έλλειψη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας και για εσφαλμένη εφαρμογή και ερμηνεία ουσιαστικής ποινικής διατάξεως, είναι απορριπτέοι.

Μετά ταύτα, ελλείπει άλλου λόγου αναιρέσεως για έρευνα, η κρινόμενη αίτηση αναιρέσεως, πρέπει να απορριφθεί και να καταδικασθεί ο αναιρεσειών στα δικαστικά έξοδα.(άρθρο 583 παρ.1 ΚΠοινΔ) και στη δικαστική δαπάνη του παραστάntος πολιτικώς ενάγοντος (άρθρα 176,183 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει τη με αριθ. εκθ. 4/7-1-2009 αίτηση του Χ, περί αναιρέσεως της 4293/2008 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου (Πλημμελημάτων) Αθηνών. και

Καταδικάζει τον αναιρεσειόντα στα δικαστικά έξοδα εκ διακοσίων είκοσι (220) ευρώ και στη δικαστική δαπάνη του παραστάntος πολιτικώς ενάγοντος, εκ ποσού πεντακοσίων (500) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 18 Νοεμβρίου 2009. Και

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στις 16 Δεκεμβρίου 2009.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ